

9. nodaļa,

*kurā Lote un Klausss dodas ceļā
un divi svešinieki viņiem seko*

Lote aizskrēja pie Bruno un Alberta un izstāstīja, ka kopā ar Klausu dodas ceļojumā. Ja Bruno un Alberts vēlas, protams, arī var doties līdzī.

“Tas gan būtu forši, bet man šodien mūzikas nodarbības, un pēc tām es apsolīju kopā ar tēti patrenēties vesera mešanā,” teica Bruno.

“Man šodien ar mammu un tēti jāiet ciemos pie Oto onkuļa,” nopūtās Alberts. Oto onkulis ir invalīds, viņam ir koka ausis. Pirms divām nedēļām Oto koka ausis saplauka, un viņš saaicināja ciemos savus radniekus, lai apskatās tādu brīnumu.

“Jūs taču man palīdzēsiet sagatavoties ceļojumam?” pajautāja Lote.

“Kāda runa!” iesaucās Bruno un Alberts.

Visi kopā aizskrēja pie Lotes. Viņa uzlika uz galda divas baltas papīra lapas, un viņi uzrakstīja tās lietas, kas Lotei būs nepieciešamas ceļojumā. Uz pirmās lapas – lietas, kas noteikti vajadzīgas, bet uz otrās – bez kurām var iztikt. Pirmajā sarakstā, piemēram, iekļuva lecamaukļa, futbolbumba, taure, bungas, niršanas maska, standziņas, ar kurām no baltmaizes izraut

rozīnes, un vēl apmēram desmit priekšmetu. Otrajā sarakstā bija lielais globuss, lupa, zilo zilonīšu šujmašīna, binoklis un vēl trīsdesmit nepieciešamu priekšmetu.

Klausam ceļojuma somas sakārtošanai bija trīs pārbaudīti noteikumi. Noteikums numur viens: ja dodies prom uz vienu dienu, somu atstāj mājās. Ja kaut ko iegribēsies, sameklēsi to kokā vai zālē.

Noteikums numur divi: ja dodies prom uz divām vai trim dienām, mugursomā iebāz sērkociņus, sveci, lietussargu, dažus cukurgraudiņus, drāts gabalu, mazu maizes kukulīti, tējkannu un divas tējas tases. Divas tāpēc, ka ceļojuma laikā var sanākt ar kādu iepazīties, tad būs patīkami kopā padzert tēju. Vēl jāņem līdzī balta papīra lapa, zīmulis un aploksne gadījumam, ja jāuzraksta pāris rindiņu draugam. Visbeidzot mugursomā jāiestūķē viens patiešām nejaušs priekšmets. Tāpēc, ka varbūt to tev pēkšņi ievajadzēsies.

Noteikums numur trīs: ja dodies ceļojumā uz ilgāku laiku, neko neņem līdzī. Dzīve ir interesantu piedzīvojumu pilna, tāpēc īstens ceļinieks visu nepieciešamo atrod ceļā. Tikai acis, ausis un deguns jātur vaļā.

Ceļojums pie Freda un Villes ilgst divas dienas, tāpēc Klauss visu minēto sabāza somā. Pēc tam Klauss aizvēra acis, pagrozījās gan šādi, gan tādi, izstaipīja ķepas un soļoja taisni uz priekšu, līdz pieskārās dakšiņai, kas atradās uz galda. “Redzēsi, dakšiņ, kādi piedzīvojumi mūs gaida,” noteica Klauss un iestūma dakšiņu mugursomā.

“Lote, skaties!” pēkšņi iesaucās Bruno, piegājis pie loga.

Lote piecēlās no galda un arī pieskrēja pie loga. Lotes mamma Anna un Klauss stāvēja pie atvērtajām šķūņa durvīm. Mammai līdzī bija ar lakatu pārklāts grozs, bet Klauss tieši tajā brīdī centās zaļajā mugursomā iestūķēt savu lielo lietussargu.

“Ak Dievs,” iesaucās Lote, “es kavējos!” Viņa paķēra papīra lapas un metās lejā pa kāpnēm.

Lote bija uzņēmusi tādu ātrumu, ka, nonākusi līdz Klausam un mammai, bija spiesta Annai divreiz apskriet apkārt, lai apstātos. Iespējams, viņa būtu skrējusi vēl trešo reizi, ja Anna viņu nesaķertu.

“Tu esi liels bērns, bet daži norādījumi tomēr noderēs,” iesāka Anna. “Ja zeķes slapjas, tad vislabāk tās žāvēt pie ugunskura. Ja kurpē iekrīt akmentiņš, brītiņu pastāvi uz galvas, un tas izkritīs. Kad es vēl biju bērns, tā darīju vienmēr.”

“Neuztraucies, mammu, es tikšu galā!” apstiprināja Lote. “Kurgan palicis tētis? Tēti!”

“Nāku!” no šķūņa dziļuma atskanēja Oskara balss.

Tur jau viņš nāca – Oskara garais deguns un uz priekšu pastieptā galva uzreiz norādīja, ka Oskars iespiedies mazajā burkānu mērāmajā mašīnā.

“Kas tas!” Lote neticēja savām acīm. Vai patiesi viņiem ar Klausu būs jādodas ceļā tik mazā mašīnā?!

Oskars priecīgi pamāja un kustējās tik uz priekšu. Vienā ķepā tētis turēja burkānu mērāmās mašīnas stūri; otrā ķepā bija aukla, kuras gals vēl atradās šķūnī. Viņš stipri parāva auklu un no šķūņa izvilka... motociklu! Kaut ko tādu Lote vēl nebija redzējusi – uz trim riteņiem, ar krāsainiem dubļusargiem un lielu, mirdzošu stūri, pie kuras piestiprināta neliela taurīte. Lote pieskrēja pie motocikla un paspieda signāltaurīti.

“Pa kuru laiku tu to izgudroji?” Anna apvaicājās Oskaram.

“Brīžiem paķimerējos,” Oskars atbildēja, “domāju, ka var ievajadzēties.”

“Es visu laiku esmu uzskatījis, ka tu esi labākais Izgudrotāju ciema ķimerētājs,” atzinīgi novērtēja Klauss.

“Tagad klausies uzmanīgi, veco zēn!” Oskars uzrunāja Klausu. “Šim mocim ir divi motori. Pašlaik tam ir gumijas motors, es to jau pamatīgi uzvilku. Ja to vajadzēs atdzēsēt, tad iebāz motoru strautā. Ja notiek kaut kas nopietns, izmanto aizmugures motoru. Es to uzmeistaroju no veca sienas pulksteņa. Un tur ir avārijas bremzes. Tās lieto tikai ārkārtas gadījumos, šim bremzēm raksturiņš ir ohoho!”

Klauss pamāja. Viņš ceļojumos bija redzējis visādas brīnummašīnas. Piemēram, Meksikas tuksnesī viņš satika kaķi, kas ceļoja padilušā veļas bļodā; tai riteņu vietā bija dzeloņaini kaktusi un par motoru kalpoja kārts galā uzvilkts liels, caurumains krekls. Kad vējš pūta no aizmugures, veļas bļoda drāzās tā, ka sacēla smilšu mākonī.

“Un vēl viena lietiņa.” Oskars maigi glāstīja dubļusargu. “Šis motocikls grib maigumu, nevis brutālu spēku!”

“Nebēdājies, es to ik vakaru nobučošu!” apsolīja Klauss.

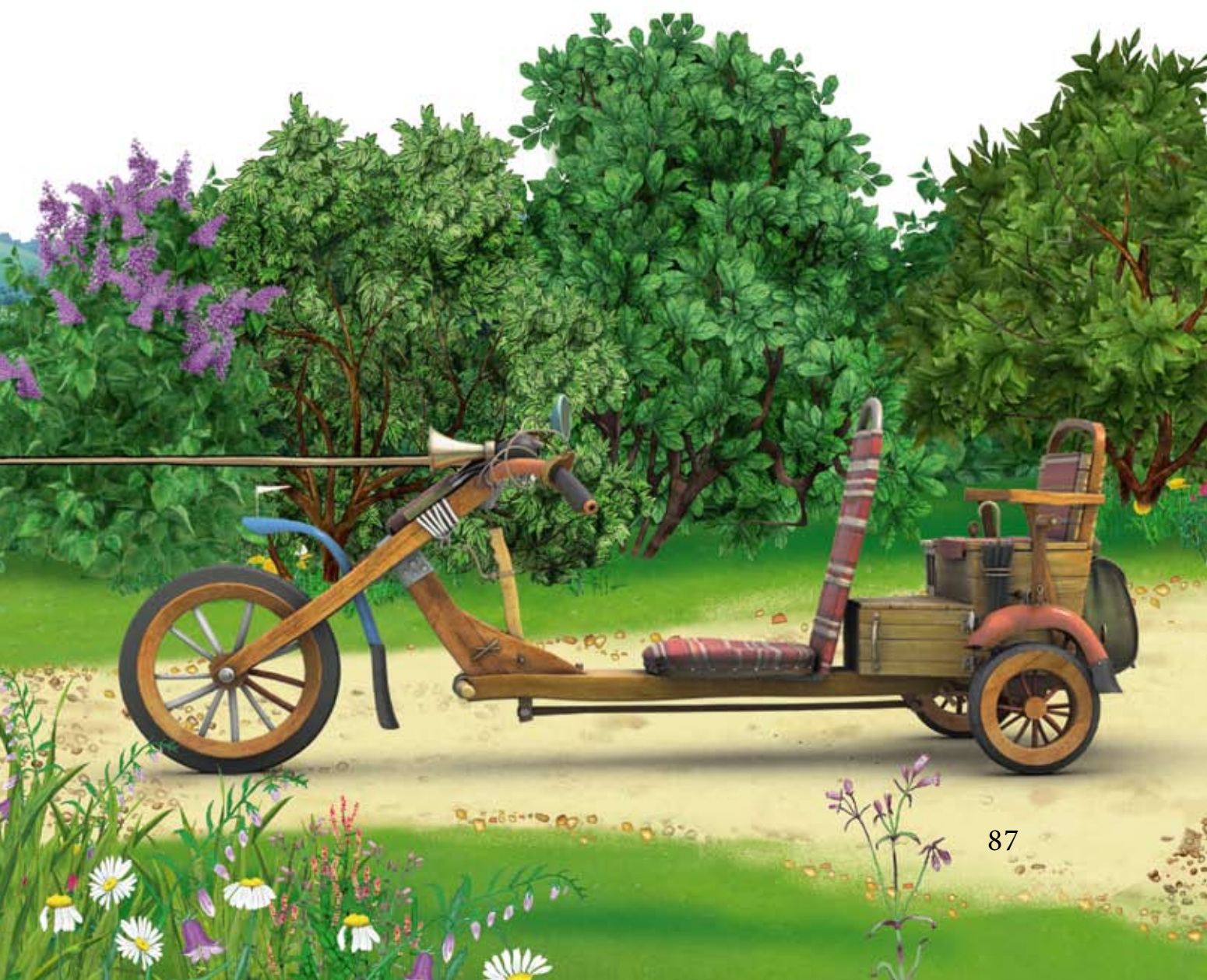

“Ak tu, plāputaša, tu taču jau esi vecs suns!” pasmīnēja Oskars.

“Bet dvēselē – jauns,” Klauss mundri atteica. Viņš piegāja pie motocikla, uzsēdās uz tā, satvēra stūri, paskatījās pār plecu un pajautāja: “Vai jaunkundze ceļojumam ir gatava?”

Pirms Lote paguva atbildēt, aiz žoga kāds uzsauca: “Nākamā pietura – Oskara šķūnis!” Un tūlīt pa dārza vārtiem iebrāzās simtkāje Salme, Izgudrotāju ciema mazo kukainīšu autobuss. Bizbizmārītēm, lapsenēm, vabolēm un tārpiņiem sēžot uz muguras, Salme piešļūca pie motocikla un apstājās.

“Oskara šķūnis!” iesaucās Salme. “Nākamā pietura – vaboļu tējas māja!”

Piecas lapsenes
nolēca no Salmes muguras.

“Dzirdējām, ka jums ir plāniņš
doties ceļā?” apvaicājās lapsene Pēteris.

“Kurš to teica?” brīnījās Klauss.

“Zilā gaļas muša Juku. Bet viņam to stāstīja susliks
Veino, kas to bija padzirdējis no mušas Jāka,” paskaidroja Pēteris.

“Jā, tāds plāniņš ir,” atbildēja Klauss. “Domājam, ka vispirms
aizkratīsimies līdz vecajam draugam Fredam.”

“Vai mēs varētu nedaudz pabraukties līdzi?” prasīja Pēteris. “Gra-
sāmies doties piknikā.”

“Man nekas nav pretī,” piekrita Klauss. “Tikai – kur lai jūs liek?
Uz aizmugures sēdekļa pašauri.”

“Varbūt kaut ko izdomāsim,” ierunājās Oskars un atvēra zem
pakaļējā sēdekļa mazas durtiņas. “Taisīju galvenokārt kā pieliekamo,
bet gan jau jūs tur sasēdīsieties!”

Lapsenes cita aiz citas ielīda mazajā lādītē. Vietas bija gana, ne-
daudz pat palika pāri.

“Un kur jūs izlaist?” apjautājās Klauss.

“Steigas nav,” atbildēja lapsenes.

“Tad skatīsimies, ko liktenis piedāvās,” Klauss noteica un iedarbināja motociklu.

Lote uzlēca uz pakaļējā sēdekļa un sajūsmināta iekliedzās: “Uz priekšu, uz jauniem piedzīvojumiem! Uz redzēšanos, draugi, drīz atkal tiksimies!”

Klauss piedeva gāzi, un motocikls izrūca no pagalma uz Dzirnavu tilta pusi. Bruno, Alberts, Anna un Oskars palika mājām ceļotājiem.

“Ak Dievs,” Anna pēkšņi iesaucās, “es taču viņiem līdzņemšanai sacepu pīrāgus!”

“Parādi!” Oskars iebāza ķepu grozā un izņēma siltu pīrādziņu.

“Tas taču kāpostu pīrādziņš!” nopriecājās Oskars. “Nebaidies, sieviņ, postā neaizies! Mums te ir daudz ēdāju.” Oskars iebāza kāpostu pīrāgu mutē un pabīdīja grozu uz Bruno un Alberta pusi.

Rīvs un Tiks stāvēja aiz ceriņkrūma un vēroja notiekošo. Kad motocikls nozuda aiz šķūņa stūra, Rīvs no mēteļa izvilka saliekamu

slēpi uz ritentiņiem un divas bambusa slēpju nūjas. Rīvs un Tiks uzkāpa uz slēpes un ar nūju palīdzību uzņēma ātrumu, lai trauktos pakaļ motociklam.

